

AMO®



unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

Klub Alumnov Škofijske klasične gimnazije v Šentvidu, Štula 23, 1000 LJUBLJANA | TISKOVINA

ALUMNI V TUJINI: »Amsterdam in Ljubljana imata nekaj podobnosti. Obe sta lepi in živahni mesti.«

Dr. Timotej Homar

AMOR MAGI OPTIMUS

3

Drage alumne, dragi alumni

Nagovor urednice

4

Odprte glave

Razmišljanje predsednika Kluba Alumni ŠKG

6

Ptujčanka, ki so jo očarale linške oči

Intervju z Janjo Jurkovič Dörsch

10

Ekonomist v Evropski centralni banki v Frankfurtu

Intervju z dr. Timotejem Homarjem

13

Fizik, ki se ukvarja z biokemijo

Intervju z Maticem Pavlinom

15

Koroška Slovenka v Švici

Intervju z Ano Šuštar

18

»Če ne veš, kam greš, se ne čudi, če tja ne prideš«

Intervju z Matevžem Poljancem

20

Alumni podjetniki

Nina Horvat

22

Iz zavodske kronike

25

Klub Alumni ŠKG

Novice in vabila

AMO®

leto 8 | številka 13 | marec 2017


unitas libertas caritas
 ALUMNI KLUB ŠKG


Izdal in založil: **Zavod sv. Stanislava** | Odgovarja: **dr. Roman Globokar** | Urednica: **Monika Novak** | Tehnični urednik: **Marko Balažic** | Oblikovanje: **Marko Grimani**, www.grimani.si | Fotografije: **Arhiv Zavoda sv. Stanislava**, **Arhiv kluba Alumni ŠKG**, **zasebni arhivi intervjuvancev**, **Polona Avanzo** | Fotografija na naslovnici: **Nick Scheerbart/unsplash.com** | Tisk: **Demago d.o.o.** | Ljubljana, marec 2017.



Drage alumne, dragi alumni!

Pred vami je nova številka revije Amor. Tokrat izjemoma v mesecu marcu, saj vas želimo povabiti na dva prihajajoča dogodka. Prvi bo predstavitev rezultatov raziskave med nekdanjimi dijaki v soboto, 1. aprila, drugi pa občni zbor in tradicionalni piknik v soboto, 27. maja.

Po dveh za revijo precej turbulentnih letih, ko ni izhajala najbolj redno, upam, da se vračamo nazaj na načrtano pot. Kot nova urednica bom vesela kakršnih koli predlogov za izboljšave, nove rubrike, zanimive tematike ali sogovornike.

Ko smo razmišljali o rdeči niti številke, smo se odločili, da bomo osrednjo pozornost namenili alumnom, ki so jih študij, delo ali ljubezen popeljali izven meja Slovenije. Seveda je nekdanjih dijakov in dijakinj v tujini precej več, kot je prostora v eni številki, zato bomo z rubriko Alumni v tujini nadaljevali tudi v prihodnje, a ob boku drugi glavni temi. Tokrat pa vas vabim k branju petih zanimivih intervjujev.

Iz prejšnje številke nadaljujemo z rubriko Alumni podjetniki, v kateri predstavljamo Vrtnarstvo Grah. Utrip zavoda in nekaj novosti, ki vas utegnejo zanimati, je na kratko predstavljenih v kroniki, ob koncu pa sledi še pregled dogodkov kluba in nekaj prijaznih vabil.

Naj zaključim z verzom iz Minattijeve pesmi V mladih brezah tiha pomlad.

V mladih brezah tiha pomlad,
v mladih brezah gnezdiijo sanje –
za vse tiste velike in male,
ki še verjejo vanje.

Vsak od nas nekdanjih dijakov je edinstven, si utira svojo pot in sledi svojim sanjam. Hvala vsem, ki ste pomagali pri nastajanju revije, z nami delili del prehojene poti in dokazali, da lahko s trudom, vztrajnostjo, jasno zastavljenimi cilji in sledenjem srcu marsikatera sanje postanejo resničnost.

Veliko užitkov ob prebiranju naslednjih strani.

Monika Novak, urednica

Odprte glave



Marko Balažic,
predsednik Kluba Alumni ŠKG

Drage alumne in dragi alumni,

V preteklem letu je šolanje na Škofjski klasični gimnaziji zaključila 20. generacija maturantk in maturantov. Skupno nas je maturiralo **3.128** dijakinj in dijakov. V hvaležnosti za vse, kar smo v času izobraževanja prejeli, in vsem, s katerimi smo prehodili ta del poti, je prav, da po dvajsetih letih pride do razmisleka, kje smo in kam plujemo. Osnovo razmisleku predstavlja anketa, ki ste jo v preteklem letu prejeli s strani zavoda. Veseli me, da se vas je velika večina odzvala vabilu in rešila anketo, ter z veseljem sporočam, da bodo rezultati predstavljeni **1. 4. 2017** v Zavodu sv. Stanislava. Na dogodku se vam odpira možnost, da skupaj z nami »odprete glave« in razmišljate o prehojeni poti ter viziji gimnazije kot zavoda v prihodnje. **Če vemo, kje smo, bomo vedeli, kam iti.**

Podobno velja za Klub Alumni Škofjske klasične gimnazije. Menim, da smo počasi presegli osnovno vodilo prepoznavanja in ponovnega odkrivanja zgodb nekdanjih dijakov ter moramo priti do razmisleka, kako dalje. To pomeni po eni strani profesionalizirati delovanje kluba, po drugi pa poglobiti sodelovanje na različnih področjih. Naša kritična masa je že dovolj velika, da bi lahko začeli razmišljati ne le o vračanju in odgovornosti do okolja, ki nas je izobrazilo, temveč obči družbi kot taki. Pa najsi to ožje pomeni posvečanje skrbi za naše zanamce preko Sklada za pomoč družinam, podporo dejavnostim zavoda in podporo reviji, ki jo prejimate, ter širše podporo iniciativam, ki zahtevajo izenačeno financiranje osnovnega šolstva in s tem ohranjanje vseh vitalnih projektov zavoda. Do zavoda gojim veliko zaupanje, saj sem mu v uk zaupal prvorojenca, ki je jeseni začel obiskovati prvi razred osnovne šole.

Dolžan sem vam tudi opravičilo. Zaradi spleta okoliščin, ki so posledica tehničnih zapletov, boste naenkrat prejeli dve številki revije. Upam, da zaradi tega niste zamudili katerega izmed preteklih projektov kluba. Prosim vas, da tudi v nadaljnje podpirate revijo. Tu gre posebna zahvala oglaševalcem, ki v veliki meri prihajate iz kroga nekdanjih dijakov. Prav tako ne pozabite na **občni zbor in piknik**, ki bo letos potekal konec maja, in sicer **27. 5. 2017**.

Rdeča nit številke, ki je pred vami, je namenjena »odpiranju glav« iz malo drugačne perspektive. Predstavljeni so namreč dijaki, ki so študirali ali še študirajo v tujini. Tema se močno povezuje s projektom **Extra ŠKG**, ki je namenjen povezovanju dijakov z izkušnjo tujine in sledi usmeritvi poglobljenega sodelovanja. Da ne bi razumeli narobe, ne nagovarjamo vas k temu, da pojdite v tujino, ampak k temu, da odprite glave in dopustite malo prepriha v zatohlost naše ljube domovine. Tako nam bo vsem bolje.

Klub je odprt za kakršne koli pobude. Vabljeni ste, da s svojimi predlogi sodelujete pri aktivnem oblikovanju kluba. Stopite v stik z nami preko alumni@stanislav.si in nas spremljajte preko spletne strani www.alumni.si ali socialnih omrežij.

Marko Balažic, predsednik Kluba Alumni ŠKG

ALUMNI TUJINA



STRAN 6

Janja Jurkovič Dörsch
Ptujčanka, ki so jo očarale linske oči



STRAN 10

Timotej Homar
Ekonomist v Evropski centralni banki v Frankfurtu



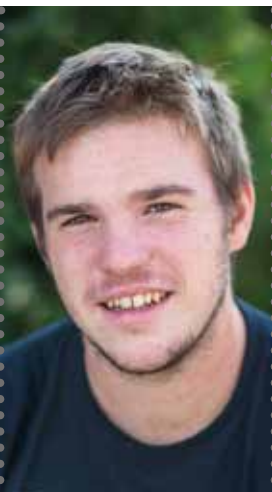
STRAN 13

Matic Pavlin
Fizik, ki se ukvarja z biokemijo



STRAN 15

Ana Šuštar
Koroška Slovenka v Švici



STRAN 18

Matevž Poljanec
»Če ne veš, kam greš, se ne čudi, če tja ne prideš«

Foto: Martin Dörsch



Janja Jurkovič Dörsch: Ptujčanka, ki so jo očarale linške oči

Janja Jurkovič Dörsch je dijakinja 3. generacije Škofijske klasične gimnazije, ki jo je ljubezen pripeljala v Avstrijo. Z načrti za prihodnost se ne obremenjuje, saj se ji je v življenju veliko stvari odvijalo drugače, kot je prvotno načrtovala. Že kot osnovnošolka je želela študirati pravo. Na pravno fakulteto se je kljub dvomom, ki so se pojavili v četrtem letniku, in prigovarjanju profesorice, naj študira angleščino in geografijo, vseeno vpisala. Angleščina in geografija je nista mikali, saj ni želela poučevati. Pravniški svet je sicer zanimiv, vendar se na fakulteti ni dobro počutila. Po naključju je odkrila, da Fakulteta za humanistične študije Univerze na Primorskem razpisuje nove študijske smeri. Odločila se je za geografijo in se preselila v Koper. Kot študentka prve generacije je čutila vzdušje, podobno tistemu, ki ga je poznala z gimnazije. Študentom so ponujali številne aktivnosti, med drugimi tudi različne poletne šole. Na eni od njih je spoznala partnerja in začela sta zvezo na daljavo. V želji po izboljšanju nemščine je v zadnjem letniku odšla na študij v Gradec. Po koncu izmenjave je dobila službo za polni delovni čas in se dokončno preselila v Linz. V vseh službah, ki jih je opravljala, je bilo prav znanje jezikov njena glavna prednost, med drugim je poučevala slovenščino na jezikovni šoli Berlitz, na izobraževalnem inštitutu gospodarske zbornice in na ljudski univerzi. Tudi danes ima njeno delo neposreden stik s tujimi jeziki in ne z geografijo, ki jo je študirala.

Ta strnjen življenjepis ponuja kratek vpogled v zelo zanimivo življenjsko zgodbo Janje, ki me je navdušila s svojo širino, dostopnostjo in sproščenostjo. Upam, da boste delček tega začutili tudi vi med prebiranjem spodnjih vrstic.

Si si kot osnovnošolka predstavljala, da boš kdaj živila v tujini? Ti je bila Avstrija že od nekdaj blizu?

Nikoli si nisem predstavljala, da bom živila v Avstriji. Tudi nemščine, ki jo danes obvladam, nisem marala in z njo sem imela obilico težav. Še danes se sošolci večkrat smejiyo: »Pa ravno ti si pristala v Avstriji!« Želela sem študirati v Veliki Britaniji, vendar se zaradi takrat visokih šolnin za to možnost nisem odločila. Moja zgodba z Linzem se je začela, ko sem na eni od poletnih šol v času študija spoznala Avstrijca. Takrat je postalo jasno, da se bo treba spoprijeti z nemščino. Prvo leto sem ga obiskovala v Linzu, kadar je le bilo mogoče. Ker mi je vožnja z vlakom vzela cel dan, sem se med potjo učila nemščino s pomočjo kaset in z branjem. Nato sem se odločila še za Erasmus izmenjavo v Avstriji. Po spletu okoliščin sem pristala v Gradcu. Tam sem nameravala ostati en semester, a sem izkoristila možnost, ki se je ponudila, in ostala celo leto. Moja nemščina je takrat zelo napredovala, saj sem vztrajno zatrjevala, da ne znam angleško, študentom iz Bosne v študentskem domu pa, da ne govorim bosansko, čeprav to ni bilo res in danes celo tolmačim bosanščino, hrvaščino in srbsčino. A takrat je bilo to pomembno, saj sem tako z vsemi lahko govorila nemško. Po končani izmenjavi se nikoli nisem vrnila nazaj. Dobila sem službo, napisala diplomu in ostala v Avstriji.

“ Prvič sem prišla v Linz zaljubljena do ušes in takrat te nič ne moti. Do takrat, ko bi lahko postalo drugače, pa se že navadiš.

Izmenjava v tujini je eno, življenje v drugi državi za daljše obdobje ali celo za stalno pa je nekaj povsem drugega. Je bila odločitev za selitev težka?

Ne. Dejansko se nisem odselila. Začelo se je z obiski pri fantu in z vsakim obiskom sem pustila kakšno stvar več v njegovem stanovanju. Tudi doma nisem nikoli imela poslovilne zabave, saj se je vse dogajalo po korakih.

Kako si se navadila na življenje v Avstriji?

Prvič sem prišla v Linz zaljubljena do ušes in takrat te nič ne moti. Do takrat, ko bi lahko postalo drugače, pa se že navadiš. Zdi se mi ravno prav velik – ni vas in ni Dunaj, ki je za moj okus že prevelik. Ima zdravo mešanico industrije, turizma in storitvenih dejavnosti. Salzburg npr. je zelo turističen in posledično drag. Kot središče zvezne dežele je Linz upravno močno mesto, v katerem lahko najdeš delo. Poleg tega ima odlično urejen javni promet. Nikoli nisem imela svojega avta,

sedaj ga tudi kot družina nimamo. Ko sem bila noseča, je mož prodal svojega in v dveh letih in pol odločitve nisva niti enkrat obžalovala.

Omenila si družino. Večkrat slišimo, da je v Avstriji zanje dobro poskrbljeno. Porodniški dopust je daljši kot v Sloveniji, ob vrnitvi na delo pa lahko mame koristite številne ugodnosti. Je to res? Se ti zdi, da je država prijazna do družin?

Vsak sistem ima svoje prednosti in slabosti. Letos s prvim marcem v Avstriji prihaja do sprememb, ki jih ne poznam točno, saj zame niso več relevantne. V času porodniške, ki se mi ravno v teh dneh končuje, sem imela na izbiro 5 variant nadomestila za nego otroka – 12 mesečno, ki je odvisna od predhodnega dohodka, in štiri pavšalne različice. Daljši, ko je čas prejemanja, nižji je mesečni znesek. Mislila sem, da je končna vsota povsod enaka, vendar ni. Končni znesek je najvišji pri najdaljši (30 + 6 mesečni) različici, ki sem jo izbrala tudi sama. V tem primeru od zavarovalnice en starš dobiva denarno nadomestilo največ trideset mesecev, drugi pa šest. Dve leti pa je čas, ko si dejansko na porodniški, kar urejaš z delodajalcem. Ta te je dolžan čakati dve leti od rojstva otroka. Druga pozitivna stvar je, da se mora s teboj zediniti tudi o morebitnem skrajšanem delovnem času, ki ga je možno uveljavljati do otrokovega sedmega leta. To velja, če ima podjetje vsaj 20 zaposlenih in si v njem zaposlen vsaj tri leta. V tem je velika razlika med Avstrijo in Slovenijo. Pred selitvijo nisem nikoli pomislila, da bi bila doma več kot eno leto, ker to v Sloveniji ni običajno. Tukaj pa se največ mam odloči za najdaljšo varianto porodniškega dopusta, ko pa se vrnejo na delo, jih le malo dela za polni delovni čas, kar ima določene prednosti in slabosti. Slabost tega je, da so nekatere ženske na starost, ko bi se morale upokojiti, prisiljene delati, saj imajo zaradi tega, ker so delale skrajšan delovnik, prenizko pokojnino, da bi se lahko same preživljale. Poleg tega ta možnost odpade tudi za tiste, ki želijo ustvariti kariero. Če izbereš najdaljšo možnost, je pozitivno to, da več časa preživiš z otrokom. Poleg tega v Avstriji vedno bolj propagirajo, da vsaj del porodniške izkoristi tudi drugi starš. Sicer pa je v Linzu kar dobro poskrbljeno za otroško varstvo, kar za podeželje še ne bi mogla trditi. Pozna se, da je bila dolga leta praksa, da je bila mama doma.

GRIMANI · SI

[oblikovalski studio]



Foto: Martin Dörsch

Omenila si, da se ti porodniška izteka. Se vračaš na delo in kje delaš?

Tako je. Na delo se vračam v tednu, ki prihaja (intervju je bil opravljen 4. 2.), saj je moj sin dopolnil dve leti. Delala bom ob torkih in sredah, ko je sin v varstvu. Zaposlena sem na Avstrijskem skladu za integracijo. Zadolženi smo za tujce, ki so državljani tretjih držav in izpolnjujejo pogoje za legalno življenje v Avstriji. Delam na različnih projektih, ki jih pripravljamo zanje. Razlog, da sem se odločila delati le dva dni na teden, pa ni le sin, ampak dejstvo, da sem tudi tolmačka. Tolmačim predvsem za policijo in na sodišču, za podjetja pa prevajam. Vpeta pa sem tudi v delo moža, ki je samostojni fotograf in grafični oblikovalec, za kar prav tako potrebujem čas.

Pri svojem delu se tako srečuješ s številnimi tujci. Kakšen je odnos Avstrijcev do njih? Kako se ti počutiš v Avstriji?

Deljenje na mi – vi je lahko zelo neprijetno. Dokler sem tiho, se mi ne pozna, da nisem od tu, kar je včasih praktično, saj je prisotne vedno več sovražnosti do tujcev, ki postaja vse bolj družbeno sprejemljiva. To se žal dogaja tudi v Sloveniji! V Avstrijo sem prišla, ker sem spoznala Avstrijca, in za naju je bilo lažje, da živiva tukaj, saj je on že imel službo in stanovanje. Sama se tu dobro počutim. Zelo rada živim tukaj in se sama označujem za »Wahl-Linzerin«. Nimam pa avstrijskega državljanstva, ker bi morala vrniti slovenskega. Z veseljem bi imela obe državljanstvi, da bi se lahko udeležila volitev tudi na državni ravni. Za tako politično spremembo bi bila zelo zainteresirana, saj menim, da bi morali ljudje imeti volilno pravico

tam, kjer je središče njihovih življenjskih interesov. Za vsakdanje življenje avstrijskega državljanstva ne potrebujem.

Ko si ravno omenila vsakdanje življenje, me zanima, kako preživljaš prosti čas?

Čeprav živimo v centru, imamo velik vrt, kjer preživimo precej časa. Do Donave, ob kateri se je krasno sprehajati, je od stanovanja le pet minut hoje. Kolesarimo, gremo v пристanišče gledat potniške in tovorne ladje, nad katerimi je sin navdušen, v bližini je tudi dovolj narave. Ko sva bila še sama, sva rada hodila v programski kino. V Linzu je tudi veliko prireditev in festivalov. Skratka, tu je za doživeti več kot dovolj in ena res super stvar je vožnja z ladjo po Donavi. Všeč mi je staro mestno jedro, imamo tudi nekaj točk, povezanih z Mozartom, ki je v Linzu ustvaril Linško simfonijo. Obiska vredna je tudi romarska cerkev na griču Pöstlingberg, od koder je čudovit razgled na mesto. Do tja se je mogoče pripeljati z najbolj strmim tramvajem na svetu.

V katerem jeziku se pogovarjaš s sinom?

Striktno v slovenščini. Pozna se sicer, da je nemščina njegov prvi jezik, a z mano večino uporablja slovenščino. Glede tega sem zelo trmasta. V Linzu nimam družine, sicer se slišimo s starši preko Skypa, a to je le nekaj ur na teden, vse ostalo okoli njega se dogaja v nemščini. Tudi kadar smo v družbi, govorim z njim slovensko, pojem in berem mu samo v slovenščini – za nemščino je odgovoren mož ;-). Vztrajam, ker se sicer jezika ne bo naučil.



Ali še vedno ohranjaš stike s prijatelji iz domovine? Kako pogosto se vračaš v Slovenijo?

V Slovenijo pridemo redko, približno trikrat, štirikrat na leto. Sem pa redno v stikih s prijatelji iz Slovenije in ko sem v bližini, se z njimi tudi dobim. Kar pogosto se srečamo s sošolci iz gimnazije in trudim se, da se srečanj udeležim. Sicer pa komuniciramo po mailu in uporabljamo druge možnosti, ki jih ponuja sodobna tehnologija.

Kakšni so tvoji načrti za prihodnost?

Judovski vic pravi: »Če bi rad nasmejal Boga, mu povej svoje načrte.« Kar sem načrtovala, se je pogosto obrnilo drugače, običajno na bolje. Sicer trenutno ne razmišljamo o selitvi, a nikoli ne reci nikoli.

Pogovarjala se je Monika Novak.



Vedno vredno.
Originalna kakovost, varčna cena.








www.vednovredno.si



SERVIS Z MENJAVO OLJA

ŽE OD 63,25 €



ZAVORNE OBLIGE Z VGRADNJO

ŽE OD 60,93 €



ZOBATI JERMEN Z VGRADNJO

ŽE OD 202,23 €

Varčevalni paketi za vzdrževanje vozil, starejših od štirih let.

Vaš pooblaščen servis

Avtohiša VRTAČ d.o.o., Delavska cesta 4, 4000 Kranj, www.avtohisavrtac.si



Foto: Janez Kotar

Timotej Homar: Ekonomist v Evropski centralni banki v Frankfurtu

Dr. Timotej Homar je eden izmed tistih Slovencev, ki nas navdušujejo s svojo akademsko in karierno potjo. Mlad, sposoben, izobražen in pogumen. Po maturi na Škofijski klasični gimnaziji (2005) je dodiplomski študij na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani končal v treh letih (2008). Bil je v prvi generaciji, ki je študirala po bolonjskem sistemu 3 plus 2. Študij je nadaljeval na isti fakulteti na mednarodnem magistrskem programu Poslovanje in organizacija (IMB, 2010) ter preko tega programa spoznal svojega bodočega mentorja z Univerze v Amsterdamu, ki je ena izmed najboljših ekonomskih šol v Evropi. Svoj drugi podiplomski magistrski študij (2012) in doktorat (Intervention in Systemic Banking Crises, 2016) je tako končal v Amsterdamu in na Tinbergen inštitutu (MPhil in Finance). Nič manj bleščeča pa ni njegova zaposlitvena pot, že kot študent je pridobival izkušnje na področju bančništva in finančne analize (Gorenje UK, Nova Ljubljanska banka, P&S Capital), zadnji dve leti pa je zaposlen na Evropski centralni banki v Frankfurtu (ECB), trenutno kot analitik (supervision analyst) v oddelku za analizo tveganj v bančnem nadzoru. Je strokovnjak na področju bančništva in regulacije finančnega sistema.

Študiral si na eni najboljših univerz v Evropi. Se lahko ekonomske fakultete v Sloveniji sploh primerjajo s tujimi?

Primerjave so možne. Ekonomska fakulteta v Ljubljani je v zadnjih letih pridobila mednarodne akreditacije in je po tem primerljiva s Fakulteto za poslovne vede in ekonomijo Univerze v Amsterdamu.

Moj vtis je, da so razlike med podiplomskimi programi precej večje, kot so med dodiplomskimi. Na dodiplomskih programih je pomembno, da profesorji razumljivo in zanimivo predavajo osnove področja. Na podiplomskih pride do izraza, če so hkrati tudi uspešni kot znanstveniki. Za doktorske študente je odločilno biti v

oddelku, kjer večina profesorjev objavlja v vrhunskih znanstvenih revijah in na seminarje prihajajo profesorji z drugih podobno dobrih univerz predstavljat svoje raziskave. To omogoča izmenjavo in izpopolnjevanje idej. Če si kot doktorski študent na oddelku edini, ki se ukvarja z neko temo, ali da mentor nima dobrih objav, ti težko dobro svetuje in je malo verjetno, da boš lahko sledil razvoju na področju in sam dosegel objave v uglednih revijah.

“**Moj vtis je, da so razlike med podiplomskimi programi precej večje, kot so med dodiplomskimi. Na dodiplomskih programih je pomembno, da profesorji razumljivo in zanimivo predavajo osnove področja. Na podiplomskih pride do izraza, če so hkrati tudi uspešni kot znanstveniki.**

Kako bi primerjal študentsko življenje v Ljubljani in Amsterdamu?

Amsterdam in Ljubljana imata nekaj podobnosti. Obe sta lepi in živahni mesti. Tudi v Ljubljani je vedno več kolesarjev. Utrip ob Ljubljanici mogoče malo spominja na amsterdamske kanale. Nizozemci takoj preklopijo v angleščino, ko prepoznajo, da govorijo s tujcem. Če tujec začne nizozemsko in nizozemščina ni dovolj dobra, odgovorijo angleško. Mnogi moji sošolci na doktorskem programu se niso nikoli lotili učenja nizozemščine, čeprav so vedeli, da bodo na Nizozemskem vsaj pet let. Ko sem znal dovolj nizozemsko, da sem razumel novice, pogovore ljudi na javnem prevozu in o nekaterih temah z Nizozemci lahko govoril nizozemsko, je bila izkušnja mesta še boljša.

Kaj svetuješ mlajšim? Čim prej v tujino? Erasmus, dodiplomski ali podiplomski študij?

Vsekakor je dobro del študija opraviti v tujini. Po mojem mnenju je najbolje v Sloveniji opraviti dodiplomski študij, podiplomski pa v tujini. Mislim, da študenti na slovenskih univerzah v času dodiplomskega študija, če so dovolj samoiniciativni, lahko pridobijo dobro osnovo in so sprejeti tudi na najbolj zahtevne podiplomske programe v tujini. Tisti, ki že dodiplomski študij opravijo v tujini, pogosto ne poznajo slovenskih izrazov s svojega strokovnega področja in imajo manj stikov s Slovenci, ki delajo v njihovi stroki, zato se jim je težje vrniti v Slovenijo. Erasmus je dober način, kako

preizkusiti življenje v tujini. Če pa želite dobiti kvalitetno znanje, se je bolje vpisati v reden program.

Kadar me vprašajo za nasvet, mlajšim svetujem, naj se, če vedo, kaj točno jih zanima, prijavijo na univerze, ki so na njihovem ozkem področju v svetovnem vrhu. Če so profesorji z njihovega področja med najboljšimi, je to bolj pomembno kot splošni ugled univerze. Če pa ne vedo, kaj natančno jih zanima, se je smiselno prijavljati na najbolj ugledne univerze. Vsem priporočam, naj se prijavijo na najboljše programe, kjer imajo vsaj nekaj možnosti biti sprejeti. Trud, ki ga bodo vložili v magisterij ali doktorat, bo v vsakem primeru velik. Ali bodo delali na perspektivni temi, je velikokrat odvisno od mentorja, zato je pomembno, da delajo z vrhunskimi profesorji.

Delaš na Evropski centralni banki v Frankfurtu. Kako poteka običajen dan? S čim se trenutno ukvarjaš?

Delam v oddelku za analizo tveganj v bančnem nadzoru, kjer spremljamo tveganja, ki so jim izpostavljene banke, ki jih ECB neposredno nadzira. V celem evroobmočju jih je trenutno 126, med njimi 3 slovenske. Za vsako od teh bank je zadolžena skupina, ki jo sestavljajo nadzorniki iz ECB in nadzorniki iz pristojne nacionalne institucije (npr. Banke Slovenije). Ostale banke so s strani ECB nadzorovane samo posredno, kar pomeni, da ECB izvaja analize in usklajuje standarde, ne izvaja pa pregledov na terenu, ki jih še naprej opravljajo nacionalne nadzorne institucije. V oddelku, kjer delam, imamo na voljo podrobne podatke o neposredno nadzorovanih bankah, nimamo pa direktnega stika z bankami (za to so pristojni drugi oddelki). Analize tveganj izvajamo s statističnimi programi in pripravljamo različna poročila. Večino službenega časa preživim v 19. nadstropju Eurotower-ja, stolpnice v središču Frankfurta, pred katero je znana skulptura evra. Običajno pridem v pisarno ob 8:30. Uradni delovni čas je 8 ur in 1 uro odmora za kosilo, torej do 17:30. Vendar pogosto delamo dlje, včasih do poznih večernih ur. Na ECB je vključno z bančnim nadzorom zaposlenih med 2000 in 3000 ljudi, kar pomeni, da je veliko priložnosti za spoznavanje novih prijateljev in znancev. Obstajajo npr. različne športne sekcije. Slovencev je na ECB med 30 in 40. Vsaj z nekaterimi se redno dobivamo na kosilih.

Pred leti si v Financah dejal, da tisti, ki študirate ali delate v tujini, lahko Sloveniji koristite tudi tako, da sposobne ljudi, ki jih spoznate, kadar je to možno, povabite k sodelovanju pri projektih v Sloveniji. Kako privlačna je Slovenija za tuje strokovnjake?

Tukaj sem mislil predvsem na sodelovanje raziskovalcev in profesorjev na univerzah. Pri raziskovalnih projektih običajno sodelujejo avtorji z več univerz. V oddelku, kjer trenutno delam, je časa za znanstvene raziskave bolj malo. Če bi bil v raziskovalnem oddelku ECB ali na neki univerzi v tujini, bi lahko sodeloval s kom z ljubljanske univerze in z avtorji z drugih univerz. Občudujem slovenska podjetja, ki pritegnejo strokovnjake iz tujine v Slovenijo in so svojimi izdelki v svetovnem vrhu. Mislim, da bi država s

pospešitvijo postopkov za pridobivanje različnih dovoljenj in davčno politiko lahko to olajšala. Zavedati se je treba, da dobra podjetja in raziskovalne institucije potrebujejo mednarodne time. Če želimo tuje strokovnjake pritegniti v Slovenijo, jih je običajno treba plačati več kot Slovence, da se odločijo preseliti iz svoje države. Visoki davki in prispevki na plače pomenijo, da podjetja lahko takih strokovnjakov zaposlijo manj. Če bi jih več, bi bila lahko še bolj inovativna.

V Sloveniji je regulacija finančnega sistema že nekaj let aktualna tema. Kako kot zunanji strokovnjak iz Frankfurta gledaš na reševanje dolžniške krize pri nas? Je ustanovitev in delovanje slabe banke (DUTB) sploh uspešna?

Ko imajo banke premalo kapitala, je treba ukrepati. Moje raziskave na 69 sistemskih bančnih krizah od 1980 do 2014 kažejo, da dokapitalizacije bank v bančnih krizah skrajšajo trajanje recesij za približno polovico. Če regulator ne ukrepa, ko imajo banke veliko slabih posojil in premalo kapitala, in samo zagotavlja, da je z bankami vse v redu, take t. i. »zombi banke« podaljšujejo kredite nesolventnim podjetjem in hkrati ne posojajo v zadostni meri perspektivnim podjetjem. Rezultat je daljša recesija, višja brezposelnost in manj pobranih davkov. Dokapitalizacije omogočijo, da banke prestrukturirajo slaba posojila in povečajo kreditiranje dobrim podjetjem, kar pospeši okrevanje. Vsi ukrepi imajo tudi slabe strani. Če banke vedno dobijo pomoč, ko so v težavah, se bodo obnašale bolj tvegano. Kako uspešni so ukrepi in koliko stanejo davkoplačevalce, je odvisno od podrobnosti v izvedbi. Poleg tega, da se zagotovi, da imajo banke dovolj kapitala, je treba izboljšati upravljanje bank.

Posameznih ukrepov ne morem podrobno komentirati, lahko pa pojasnim nekaj prednosti in slabosti slabe banke kot pristopa za reševanje problema veliko slabih posojil. Prednost prenosa slabih posojil z več bank na eno institucijo je, da se ta potem lažje pogaja

z dolžniki kot skupina bank, ki se težko uskladijo. Slabost tega prenosa je lahko, da nova institucija ne pozna dolžnika tako dobro kot banke same in težje sprejme optimalne odločitve. Kateri vidik prevlada, je težko splošno reči. Pogosto je problem slabih bank tudi, da prepočasi pobirajo dolgove od dolžnikov in odprodajajo zasežena zavarovanja. Za upravo slabe banke je namreč enostavneje odlašati kot sprejemati odločitve o prodaji. Da bi to preprečili, lahko država predpiše, da mora slaba banka vsako leto odprodati del terjatev ali zbrati poplačila. Taka omejitev pa pomeni, da bodo morda nekatere terjatve prodane prehitro.

Kakšni so tvoji cilji in želje v naslednjih letih? Ali se nameravaš vrniti v Slovenijo?

Trenutno sem z delom na ECB zadovoljen. Želel bi si več časa za raziskovalne projekte. V oddelku, kjer delam, imam dostop do podatkov, ki bi jih lahko uporabili za zanimive znanstvene raziskave. Na nekaj takih raziskavah trenutno delam, vendar imam poleg rednih zadolžitvev za to malo časa. Vzdržujem stike s Slovenijo. Sproti se bom odločil, kje delati in kdaj se vrniti v Slovenijo.

Hvala za prijeten pogovor in uspešno pot še naprej.

Pogovarjal se je dr. David Petelin.

PROMETEJ inženiring d.o.o.
Cankarjeva cesta 1
1000 Ljubljana
GSM 041/256099



ŠOLA VOŽNJE

www.prometej.com

Varna vožnja za življenje
PROMETEJ

Matic Pavlin:

Fizik, ki se ukvarja z biokemijo

Matic Pavlin je bil dijak 11. generacije Škofijske klasične gimnazije. Čeprav je od mature minilo že skoraj deset let, se še vedno rad spominja gimnazijskih let, še posebej projektne naloge v tretjem letniku, ko se je skupaj s tremi sošolci podal s kolesi okrog Slovenije. Njegov najljubši predmet je bila kemija, zato se je po maturi vpisal na študij kemije na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo Univerze v Ljubljani. S tujino se je prvič resneje seznanil v času dodiplomskega študija, ko je bil na študijski praksi v Singapurju in Erasmus praksi v Istanbulu. Po končani dodiplomski stopnji se je vpisal na doktorski študij računalniške biofizike v Aachnu (Rheinisch-Westfälische Technische Hochschule Aachen), ki ga je uspešno zaključil v preteklem letu. V želji po nadaljnjem raziskovanju ga je pot pripeljala v Italijo, kjer je kot podoktorski raziskovalec zaposlen na CNR-IOM@SISSA (Istituto Officina dei Materiali – National Research Council), ki ima prostore na Mednarodni šoli za napredne študije (International School for Advanced Studies – SISSA) v Trstu. Trenutno je razpet med delom v Italiji in življenjem v Sloveniji, ki ga lahko izkoristi za druženje s prijatelji in hojo v hribe, ki jo je v Nemčiji najbolj pogrešal. Kljub zavidljivim uspehom in številnim izkušnjam v različnih okoljih ostaja skromen in osredotočen na delo, ki ga opravlja.



Kako to, da si se po končanem dodiplomskem študiju v Ljubljani odločil za nadaljnji študij v tujini? Si sam našel doktorsko mesto?

Že med študijem kemije sem v tretjem letniku začel delati preko študentskega servisa na Kemijskem inštitutu v Ljubljani, in sicer v skupini prof. Janeza Mavrija, ki se ukvarja z računsko biokemijo. Tu sem se tudi prvič spoznal s teoretično kemijo in kar je bilo sprva zgolj študentsko delo oziroma praksa, se je kasneje razvilo tudi v diplomsko delo. Tudi po končani diplomi sem želel ostati na tem področju, vendar na žalost prof. Mavri tisto leto ni dobil nobenega mesta za mladega raziskovalca, drugih skupin v Sloveniji, ki se ukvarjajo s podobno tematiko, pa je zelo malo. Tako je bila odločitev, da poiščem mesto za doktorski študij v tujini, edina možnost. Pri iskanju mi je zelo pomagal prof. Mavri, saj pozna veliko ljudi s tega področja, in mi je svetoval, pri komu naj se prijavim, ter mi tudi napisal priporočilno pismo, če je bilo to treba. Tako sem po pol leta iskanja našel mesto za doktorski študij v Nemčiji, in sicer v skupini prof. Carlonija v raziskovalnem centru v Jülichu (Forschungszentrum Jülich), ki je eden večjih interdisciplinarnih raziskovalnih centrov v Nemčiji (in tudi v Evropi). Doktorat sem sicer prejel na univerzi v Aachnu (RWTH Aachen), saj Forschungszentrum Jülich ne podeljuje akademskih naslovov.

Kaj je bil tekom študija v Nemčiji največji doprinos k tvoji karieri?

Če gledam samo s perspektive kariere, je to zagotovo zaključek študija oz. pridobljena stopnja izobrazbe. Drugače pa spoznaš veliko ljudi, ki ti lahko pomagajo pri iskanju nove zaposlitve, in dobiš izkušnje, na kaj moraš biti pozoren pri iskanju le-te. Če pa upoštevam se bolj človeško plat, pa bi izpostavil nova prijateljstva.



Kakovost življenja je v Nemčiji
boljša kot pri nas.



Lahko izpostaviš največjo prednost in največjo slabost življenja in izobraževanja v Nemčiji? Kako ocenjuješ kakovost življenja tam, pri nas in v Italiji, kjer delaš sedaj?

Pogoji za delo so v Nemčiji nedvomno boljši kot v Sloveniji in tudi kot v Italiji. Se pa hitro lahko zgodi, da ostaneš osamljen, saj so Nemci bolj zaprti ljudje. Tudi če jih en večer spoznaš na pijači, se kaj hitro zgodi, da te naslednji dan komaj pozdravijo. V Italiji je glede tega veliko bolje. Sem pa imel v Nemčiji srečo, da je bila velika večina sodelavcev Italijanov, tako da ni bilo tako dolgočasno. Edini problem je bil, da so začeli vsaj pol leta za mano, tako da je bilo prvega pol leta malo bolj napornega, potem je bilo pa veliko bolje. Kakovost življenja je v Nemčiji boljša kot pri nas. Že če primerjam dohodek, za delo mladega raziskovalca sem dobil 70 % višjo plačo, kot bi jo v Sloveniji, osnovni stroški za življenje pa so bili praktično enaki, razen najemnin, ki so višje. Poleg tega je tudi javni prevoz boljše razvit, pa čeprav so tudi tam zamude na vlakih del vsakdana. Glede Italije težko rečem kaj več, saj tu samo delam, živim pa v Sloveniji.

Kako je sedaj, ko si končal z doktoratom? Vrnil si se bližje Ljubljani, a še vedno ostajaš izven meja Slovenije. Je v Sloveniji res tako težko najti primerno zaposlitev oz. dovolj velike izzive za karierno pot?

Že proti koncu doktorskega študija sem spoznal svojo zdajšnjo šefico v Trstu, ker je bila nekajkrat na obisku v naši skupini. Najprej je iskala nekoga, ki bi kmalu zaključil z doktorskim študijem, da bi se lahko prijavila za projekt, ki sva ga potem tudi napisala, vendar pa na žalost ni bil sprejet. Mi je pa čez mesec ali dva sporočila, da je preko drugih virov dobila financirano mesto za podoktorskega raziskovalca. Glede na to, da takega mesta ni prav lahko najti in da je Trst blizu doma, odločitev ni bila težka. Morda bi se kaj našlo tudi v Sloveniji, vendar bolj v industrijski smeri, kar pa me trenutno še ne zanima.

Imaš kakšen nasvet za tiste, ki iščejo mesta za doktorat ali postdoc?

Zelo pomaga, če že med študijem opravljaš kakšno prakso, povezano s študijem oz. s področjem, kjer se želiš udeleževati po končanem

študiju. Na tak način lažje ugotoviš, če ti to delo res ustreza. Poleg tega tudi spoznaš ljudi, ki ti lahko vsaj posredno pomagajo za naprej, če ne drugače vsaj s priporočilnim pismom. Veliko kolegov s faksa je tako dobilo mesto mladega raziskovalca v skupini, kjer so že prej opravljali prakso ali diplomo. V mojem primeru pa mi je mentor, čeprav sam ni imel mesta za mladega raziskovalca, veliko pomagal pri iskanju le-tega.

Glede podoktorskega študija pa, če želiš ostati v akademski sferi, je zelo koristno tekom doktorskega študija hoditi na konference, da spoznaš čim več ljudi in možnih bodočih mentorjev. Ker je, kolikor vem, mest za podoktorske raziskovalce manj, kot je ljudi, ki iščejo ta mesta, je zelo dobro začeti iskati mesto že kakšno leto pred zaključkom študija.

Kakšno je delo, ki ga opravljaš sedaj, in kakšen je tvoj delavnik?

Delo, ki ga opravljam, je zelo podobno tistemu, ki sem ga opravljal že med doktorskim študijem. Če zelo na kratko povzamem, s pomočjo računalnikov skušamo odkriti nova zdravila (trenutno delam na odkrivanju novega zdravila za raka dojke). Kar odkrijemo, je v bistvu prva stopnja načrtovanja zdravil in mora biti potrjeno še v laboratoriju. Na nek način eksperimentalnim znanstvenikom, ki delajo na istem področju, prihranimo veliko časa (in tudi stroškov), saj jim predlagamo, katere metode oz. spojine bi bile lahko koristne za zdravljenje določene bolezni.

Delavnik sam je zelo fleksibilen. Pridem in grem lahko praktično kadar hočem, dokler je delo narejeno. Načeloma lahko delam tudi od doma, saj je vse, kar potrebujem, računalnik in (dobra) internetna povezava s službo. To pa pomeni, da so včasih tudi vikendi delovni.

Kako je s prostim časom? Kaj najraje počneš?

Za vikende se, sploh zdaj, ko sem se vrnil iz Nemčije, trudim nadomestiti primanjkljaj druženja s prijatelji in pa čim večkrat iti v hribe. To sem v Nemčiji res pogrešal, saj je okoli Aachna praktično sama ravnina. Čez teden sicer prostega časa nimam prav veliko, tisto, kar ga imam, pa posvetim učenju italijanščine, igranju nogometa (v Trstu imajo raziskovalni inštituti organizirano ligo, ki jo igramo čez celo leto), trudim pa se prebrati tudi kakšno knjigo. Temu zadnjemu na žalost posvečam premalo truda.

Kje se vidiš čez 10 let? Puščaš odprta vrata za vrnitev v Slovenijo?

Glede na to, da imam pogodbo za dve leti, o tako daljni prihodnosti sploh še ne razmišljam. Bi bil pa vesel, če bi do takrat našel neko stalno zaposlitev. Če bi jo našel v Sloveniji, pa še toliko bolje.

Pogovarjala se je Monika Novak.



Ana Šuštar: Koroška Slovenka v Švici

Ana Šuštar je koroška Slovenka iz Šentjakoba v Rožu. Tisti, ki se je spomnite iz gimnazije, ki jo je obiskovala kot dijakinja 15. generacije, jo poznate pod priimkom Filipič. Po maturi se je vrnila v Avstrijo in v Celovcu doštudirala razredni pouk. Med študijem je spoznala svojega zdajšnjega moža, Slovenca, ki je v koroškem glavnem mestu študiral jazz kontrabas. Kmalu po tem, ko sta postala par, je devet mesecev preživela v misijonu v Angoli. V tistem času je fant dobil službo v Švici, kamor se je po poroki julija lani preselila tudi sama. Ana je živahna, zgovorna, nasmejana, družinska, iznajdljiva, optimistična, polna energije in pripravljena sprejeti izzive, ki jih prinaša življenje. Tudi v Švici, kjer biva zadnje pol leta, se je odlično znašla in se dobro počuti.

Lansko leto si se poročila in se iz Avstrije preselila v Švico. Je bilo težko?

Ne, sploh ne. Komaj sem čakala, da se bom preselila. V ospredju zame namreč ni bila tuja država, novo okolje, druga služba, ampak Tomaž. Po dveh letih zveze na daljavo sva končno vsak dan skupaj. Ni več dolgih pogovorov pozno v noč preko Skypa. Ni več kratkih vikendov in težkih slovesov vsakič z nova. Oba sva komaj čakala, da bova končno skupaj uživala čisto navaden vsakdan.

Poleg tega pa sem v selitvi videla še mnogo drugih pozitivnih razlogov. Še preden sem poznala Tomaža, sem želela za nekaj let oditi v Švico in tam delati, da bi spoznala šolski sistem, pa tudi zato,

da bi imela na starost morda kaj boljšo penzijo. ☺ Potem pa se je slučajno zgodilo, da je Tomaž našel razpis za službo v Švici preko slovenske firme Cosylab. Slišala pa sem tudi od sorodnice, ki živi v Švici, da hudo primanjkuje učiteljev in ker znam nemško, me tudi za službo ni skrbelo.

Ob misli na Švico večina pomisli na visok standard, blaginjo, sire in čokolado. Je vse to res?

Plače so res višje, ampak so temu primerni tudi stroški. Sama se nikoli nisem toliko poglobljala v finance. Trenutno nama z vsemi stroški od plače ostane več, kot bi nama v Avstriji ali Sloveniji. Kako

bo kasneje z otroki, pa težko ocenim. V nosečnosti delaš do zadnjega dne, po porodu pa imaš tri mesece porodniškega dopusta. Seveda lahko ostaneš doma dlje, vendar neplačano. Jasli in vrtci so tudi zelo dragi.

Ne glede na to se plače in stroški od kantona do kantona razlikujejo, višino davkov določa celo vsaka občina zase. Odstotek brezposelnosti je sicer zelo nizek, a sem vseeno že večkrat slišala, da marsikatera družina z eno službo težko krije vse stroške, saj so nekatere plače za življenje v Švici prenizke.

Siri in čokolade – to je vsekakor res. ☺ Moja najljubša hrana. Če ni sira v hladilniku in čokolade v omari, je skoraj čudno. Moj mož pravi, da me ne more pustiti same doma, saj se bom prehranjevala samo s sirom in čokolado.

Z možem živita v občini Windisch poleg mesta Brugg. Je mesto drago za življenje?

Če nisi navajen švicarskih cen, se ti na začetku zdi vse drago, ne glede na to kakšno plačo imaš. Potem pa se s časom navadiš. Večja in pomembnejša mesta, kot je na primer Zürich, so dražja za življenje. In spet se to razlikuje od kantona do kantona.

Kako bi primerjala življenje v Avstriji, Sloveniji in Švici, če je to sploh mogoče?

Težko. Mislim, da je odvisno v katerem delu Avstrije, Slovenije ali Švice živiš in kaj ti je pomembno. V Švici živiva v kraju, ki ima odlične

javne povezave. Kamor koli hočeš, imaš skoraj vsako uro ali celo vsake pol ure prevoz. Javni prevoz je sicer drag, še posebej če prideš samo na dopust, ampak je zelo zanesljiv. Celo na vrh marsikatero gore te pripelje vlakec ali gondola. Odlično shajava brez avta. V Avstriji in Sloveniji pa najini družini živita tako, da je z javnim prevozom kar mučno priti od točke A do točke B. Sploh čez mejo so povezave slabe.

V Sloveniji nisem živela s slovensko plačo v lastnem stanovanju, zato težko primerjam z Avstrijo in Švico. Vem pa, da je učiteljska plača v Sloveniji precej nizka, cene oblek, hrane in goriva pa se bistveno ne razlikujejo od cen na avstrijskem Koroškem. Plača učiteljev v Avstriji je neprimerno boljša. Od Švicarjev pa sem slišala, da je švicarska učiteljska plača v kantonu, kjer živiva, nizka. Nekako je vse relativno. Marsikaj je odvisno od tega, kdo si, kaj si želiš in kaj ti je pomembno. Za naju je bil izziv skupaj zaživeti v tujini, kjer zdaj zbirava izkušnje v zakonu in vsak na svojem področju.

Ob prihodu v Švico si mogla najti novo zaposlitev, pred tem si delala kot učiteljica v Ledincah na Koroškem. Je v Švici težko najti delo?

Najti delo kot učiteljica z znanjem nemščine in študijem v Nemčiji ali Avstriji ni težko. V Švici povsod primanjkuje učiteljev. Gotovo pa je odvisno od izobrazbe. S Tomažem imava oba srečo, da sva izbrala študij, s katerim v Švici hitro najdeš službo.



Šolo si obiskovala v Sloveniji in Avstriji, kot učiteljica pa si delala v Avstriji in sedaj v Švici. Lahko primerjaš šolske sisteme med državami?

Šolski sistemi so različni, ne ločujejo pa jih svetovi. Zanimivo v Švici je, da imajo okrog 26 različnih šolskih sistemov, saj se razlikujejo od kantona do kantona, celo od občine do občine. Mislim, da ima ravnatelj precej avtonomije. Za službo moraš tako kot povsod drugod na razgovor. Tega v Avstriji ni. Tam ti dežela določi šolo, če je kje prosto kakšno mesto.

“ Zanimivo v Švici je, da imajo okrog 26 različnih šolskih sistemov, saj se razlikujejo od kantona do kantona, celo od občine do občine.

V kantonu, kjer učim, imajo obvezne učbenike, ki mi niso preveč všeč. V Avstriji in tudi Sloveniji, če se ne motim, lahko vsak učitelj sam izbere učbenike. Tudi zvezkov ne uporabljajo v taki meri kot v Avstriji in Sloveniji.

V Švici dobijo otroci ves material, ki ga potrebujejo za šolsko leto v šoli, razen šolske torbe. Zanimivo je tudi, da je v vsak razred vključena učiteljica, ki uči nemščino kot tuji jezik tiste otroke, ki so priseljeni. Poleg tega je v razredu še učiteljica, ki se bolj intenzivno ukvarja z otroki, ki imajo take ali drugačne težave. Seveda sta obe v razredu le nekaj ur na teden, a je že to velika pomoč.

Urnik je razporejen drugače. Otroci imajo šolo dopoldan, opoldan imajo eno uro in pol za kosilo, nato pa se pouk nadaljuje še popoldan. Tako je že od prvega razreda. Če je v razredu 18 učencev ali več, imajo dvakrat na teden po dve uri deljeno pouk. Tako učim v teh urah samo pol razreda, kar je odlično. Ocene imajo od 6 navzdol. V spričevalu imaš lahko na primer celo oceno 5.4. Oceno 6 pa dobiš lahko samo, če res znaš več, kot zahteva snov določenega razreda.

Imate na šoli, na kateri poučuješ, dobre pogoje za delo? Kako velika je šola?

Pogoji za delo so dobri. Trenutno sem celo bolj zadovoljna, kot sem bila v Avstriji. Šola je precej velika, saj učim v manjšem mestu. Deli se na več poslopij, po katerih so razdeljeni razredi od vrtca do 9. razreda. V Švici namreč obvezno šolanje vključuje tudi dve leti vrtca.

Si želiš, da bi vajini otroci obiskovali šolo v Švici?

Moja srčna želja je, da bi se najini otroci naučili enako dobro slovensko in nemško. Zato bi najraje videla, da bi otroci hodili v šolo na avstrijskem Koroškem, kjer pouk poteka v obeh jezikih. V Švici bi preveč prevladala nemščina, čeprav ponujajo izven šole preko slovenskega ministrstva pouk slovenščine. Če je slovenščina

del pouka, ima večjo vrednost. Povsod po tujini je problem, da se otroci prehitro asimilirajo. Ta težava je tudi na avstrijskem Koroškem, ampak tam so vsaj šole, je skupnost, ki se bori za slovenščino, in še veliko bližje je Sloveniji. Sama s svojimi otroki ne bom mogla govoriti nemško, ker tega nisem navajena od doma in bi bilo umetno, čudno.



Imajo Švicarji dolge delavnike? Kako preživljajo prosti čas in kaj najraje počneta vidva?

Švicarji so zelo natančni, organizirani in pridni. Delavniki so kar daljši kot v Avstriji ali Sloveniji. Čez vikend pa se radi družijo ob kakšni reki, hodijo v hribe, pozimi smučajo. Tudi midva izkoriščava vikende za druženje in hribe. Med tednom hodiva na plesne tečaje. Začela sva igrati v orkesteru. Včasih pa si privoščiva kino ali kakšen koncert.

Si predstavljaš, da bi v Švici živela celo življenje? V kateri državi bi najraje živela, če ne bi bilo nobene omejitve?

Trenutno si težko predstavljam, da bi kjer koli živela celo življenje. Zdaj mi je všeč v Švici in se v naslednjih petih letih ne vidim drugje. Na srečo se v tem z mojem strinja in si tudi predstavlja, da bi Švici sledila še kakšna druga država. Ampak to so želje, predstave, sanje, ki se čez nekaj let ali ob otrocih lahko hitro spremenijo.

Če pa ne bi imela nobene omejitve, bi jutri spakirala nahrbtnik in odletela v Latinsko Ameriko izpopolnit znanje portugalščine in španščine, nato pa še angleščine na Novo Zelandijo ali v Avstralijo. Na koncu pa mislim, da bi se vseeno vrnila domov v Avstrijo, kjer bi živela večino časa, poleti pa bi se za štiri mesece odpeljala na dalmatinsko obalo v lastno hišico tik ob morju. ☺

Kje se vidiš čez deset let?

Pred leti bi verjetno lažje odgovorila na to vprašanje. V preteklih letih pa sem ugotovila, da ni preveč smiselno načrtovati leta naprej, ker se itak ne bo zgodilo tako, kot načrtuješ. Bolje je, da uživaš v trenutku, da sprejemaš, kar se ti ponudi, da si optimist. Čas veliko prehitro mine. V zadnji treh letih, ko čas najraje posvečam Tomažu in najinemu odnosu, se me počasi prijema njegovo geslo »No risk, no fun!«

Pogovarjala se je Monika Novak.



Matevž Poljanc: »Če ne veš, kam greš, se ne čudi, če tja ne prideš«

Matevž Poljanc je eden tistih ljudi, za katere enostavno veš, da jih čakajo izjemne priložnosti. Čeprav se nisva spoznala v živo, lahko iz njegovih odgovorov razberemo veliko mero ambicioznosti, zaradi katere si postavlja visoke cilje, in vztrajnosti, ki mu omogoča, da jih samozavestno osvaja. Da ti občutek, da je lahko kos vsakemu izzivu, in k temu spodbuja tudi tebe, bralca. Kakšno zanimivo izkušnjo ima na študiju v tujini, pa si preberite v nadaljevanju.

Katere so 3 besede, ki te najbolj opišejo kot osebo, in zakaj ravno te?

Odločen – znam vztrajati v svojih odločitvah, trmast – mogoče včasih preveč vztrajam, ambiciozen – verjamem, da lahko vsak posameznik nekaj doprinese človeštvu in naredi svet lepši.

Prihajaš iz 19. generacije škofijcev, zato še ni dolgo, odkar si sedel v eni izmed učilnic. Kako se spominjaš svoje izkušnje na ŠKG?

Na ŠKG me vežejo lepi spomini; pridobil sem kvalitetno izobrazbo, se imel možnost dokazati na področjih, ki so me zanimala, predvsem pa sem stkal tesna prijateljstva, ki jih še vedno vzdržujemo. Se mi

zdi, da je bil moj gimnazijski čas veliko bolj brezskrben in sem imel precej več časa samo uživati v življenju.

Katera izkušnja z dijaških hodnikov se ti je najbolj vtisnila v spomin?

Veliko je stvari, ki si jih zapomniš, zato je težko izbrati samo eno. Izkušnja, ki je zagotovo ne bom nikoli pozabil in je ena najlepših, je bila možnost sodelovanja na tekmovanju American Computer Science League. V okviru finala omenjenega tekmovanja smo 3 x odpotovali v Ameriko, kjer smo enkrat celo zmagali.

Kakšno popotnico bi rekel, da ti je dala ŠKG za življenje nasploh?

Odlično! Poleg vse (nad)standardne ponudbe, ki se pritiče ŠKG (kvaliteten pouk, ekskurzije, duhovne obnove ...), mi je bilo omogočeno udejstvovanje na področju računalništva. Imel sem odlično mentorstvo, ki je vsekakor ogromno pripomoglo, da danes študiram računalništvo na Otočju. ŠKG te izzove, da spoznaš sebe v veliko dimenzijah (intelektualne, duhovne, osebnostne ...) in to znanje je sigurno najpomembnejše.

Po končani maturi si se odločil oditi na študij v tujino. Zakaj ta odločitev?

V tujino me je gnala želja po čim boljši izobrazbi, odločitev pa ni bila za tujino, ampak za univerzo – univerza v Cambridgu slovi kot ena najboljših svetovnih univerz za študij računalništva. Ker sem vedel, da bo študij pomenil ogromno odrekovanja in finančno breme, sem sklenil, da grem v tujino samo po najboljšo, sicer ostanem v Sloveniji.

Cambridge res velja za eno izmed najprestižnejših univerz na svetu. Kaj te je premamilo, da si odločil za vpis ravno tja?

Po večini lestvic kvalitete evropskih univerz za področje računalništva na vrhu prevladuje Cambridge in po želji po najboljši izobrazbi sem se prijavil. Vedel sem, da bo študij nekaj unikatnega – intelektualno naporen, a mi bo hkrati omogočil najboljše možnosti za razvoj njihovih potencialov.

Ogromno mladih gre v tujino v želji po boljšem življenju in več možnostih za razvoj svojih ambicij. Kakšen je tvoj pogled na to zdaj, ko si v tujini?

Slovenija je precej majhna država, kjer znajo biti možnosti za polni razvoj potencialov včasih omejene, zato je včasih treba pogledati preko državnih meja. Tujina ti lahko ponudi možnosti razvoja, ki jih v domovini ni, in s tem lahko ponudi odskočno desko za nadaljnjo življenjsko pot. V medijih je govora o begu možganov, sam na odhajanje v tujino gledam bolj kot na kroženje možganov. Večina Slovencev v tujini, s katerimi sem bil v stiku, se ima (presenetljivo) željo nekoč vrniti v Slovenijo.

Kakšno je življenje v tujini? Mnogi ljudje, še zlasti tisti, ki so nezadovoljni z življenjem v Sloveniji, menijo, da je v tujini vse boljše in slajše.

Tujina ni dežela, kjer bi se cedila med in mleko – veliko ponuja, še več zahteva. Menim, da so življenjski pogoji za povprečnega državljana v Sloveniji eni boljših na svetu in da je tak pogled ozkogleden. Tudi tujina ima ogromno napak, ki znajo biti včasih še veliko razsežnejše. Zdi se mi, da je življenjski slog dandanes vse bolj globaliziran (sploh v državah zahodnega sveta) in ni več nekih ogromnih razlik v kulturi, glasbi, razmišljanju, izražanju ... še največja razlika je jezik.

Kateri je bil tvoj največji izziv pri odhodu v tujino? Kako si se spoprijel z njim?

Največji izziv je bil pustiti ljudi, prijateljstva, identiteto v Sloveniji in oditi ter začeti na novo. Ker pol leta preživim doma, pol leta pa v tujini, imam včasih občutek, kot da živim dvojno življenje. Ampak sprejmeš, da je sedaj to tvoja realnost, s katero živiš, se navadiš in gre lažje.

**Kakšen vtis imajo ljudje (npr. sošolci, prijatelji ali profesorji) o naši državi?**

Večina ljudi je za nas komaj slišala, tako da nimajo nekega posebnega vtisa. Vseeno se je treba zavedati, da smo majhni (že samo London ima 4 x večjo populacijo) in da nas večina ne zna naštetih vseh britanskih mest, ki imajo več kot dva milijona prebivalcev.

Se nameravaš kdaj vrniti v domovino?

V Slovenijo se sigurno nameravam vrniti. Vseeno je to moja domovina z izjemnimi naravnimi lepotami in izredno dobrim življenjskim standardom. Ko mi bodo v Sloveniji omogočeni enaki delovni pogoji in možnosti kot v tujini, se sigurno takoj vrnem.

Katere so po tvojem mnenju prednosti Slovenije?

Poleg že omenjenega življenjskega standarda, majhnost. Kljub temu da je včasih omejujoča, hkrati predstavlja tudi veliko boljše možnosti za posameznika – precej lažje je uspeti in postati eden najboljših, če je tvoja konkurenca manjša (kar pa še zdaleč ne pomeni nekonkurenčnosti s tujino).

Kaj bi svetoval tistim, ki si želijo v tujino, a morda še niso zbrali dovolj poguma?

Naj dodobra premislijo svojo odločitev. Tujina veliko ponuja, vendar pa moraš imeti jasne cilje, po kaj greš. Navsezadnje, če ne veš, kam greš, se ne čudi, če tja ne prideš.

Pogovarjala se je Manca Grom.



Nina Horvat

Če zapeljete iz Škofje Loke v Selško dolino, v vasi Praprotno zagledate table za Vrtnarstvo Grah, ki ga vodi Nina Horvat iz 13. generacije škofijcev. V srednješolskih letih se je spogledovala z umetniško kariero, nato pa je svojo ljubezen do estetske vrednosti prenesla v ustvarjanje z rožami in se podala na podjetniško pot. V svojem vrtnarstvu ponuja balkonsko cvetje, sadike, različne vrste zelenjave, substrate, enoletnice in trajnice, po naročilu pa poskrbi tudi za poročne šopke in dekoracijo, aranžmaje za različne priložnosti, ureditev vrta in poslovnih prostorov itd. Svojim strankam se vedno srčno posveti in jim z veseljem svetuje, te pa ji vračajo z zadovoljstvom in zvestobo, ki se odražata v vedno uspešnejših sezonah. Nina nam je več o svojem podjetju, strasti, viziji in izzivih povedala v spodnjem intervjuju.

Od kod ideja za podjetniško dejavnost?

Po dveh letih dela v vrtnariji v Ljubljani, ko sem začela bolj resno razmišljati, glede na to, da sem delala le preko študenta, kje iskati službo. Po tistem sem upala, da mi bo nekoč uspelo imeti svoje podjetje, ampak to je bilo takrat daleč. Nekega večera, ko sva se s partnerjem pogovarjala o zaposlitvi, sem omenila te tihe upe in čez kakšen mesec me je samo še vprašal, če sem mislila resno. Potem se je počasi vse skupaj začelo odvijati.

Največji dosežek ...

Je to, kjer sem sedaj. Vsaka zaključena sezona je svoj dosežek. In ko vidim, da je vsako leto boljše.

Največja ovira ...

Oh, finance, seveda. Birokracijo se z malo volje kar da urediti. Čeprav »letaš« sem in tja za ta in on papir. Ampak finance ... Se spomnim, da sem delala v treh različnih službah. V eni celo v štirih izmenah. Ostali dve pa vmes, tako da sem začela zjutraj ob 6h, ob 15h bila že v drugi službi, potem pa še nočna. Takrat res nisem vedela, kje se me glava drži. Bilo je naporno. In če ne bi imela tako močne podpore s strani partnerja, se mi zdi, da bi še dolgo časa tako delala, preden bi šla na svoje.

Dodana vrednost tega, kar delaš ...

Je super, ker si sam organiziraš svoj dan. V času sezone je to sicer bolj težko, bolj ali manj sem cele dneve v službi, ampak je fino.

Veseli ljudi, ko jim prodaš lepe in kvalitetne rastline. Pridejo nazaj in povedo, da imajo najlepše rože in največjo papriko. Ali pa veseli nevest, ko vidijo svoj šopek. To je zares lepo, srečna sem, ker lahko osrečim druge.

Načrti, glavni cilj, ki ga želiš doseči ...

Zaenkrat preživeti letošnjo sezono. Ta bo res naporna. Želim se malo modernizirati, da bo delo malo lažje, še naprej ustvarjati lepe in kvalitetne izdelke. Potem pa počasi kakšnemu pridnemu dati službo. To so taki bližnji načrti. Ostali cilji pa so takooooo veliki. 😊

Tvoja najljubša dejavnost (poleg te, ki jo opravljaš v podjetju) ...

Jih je bolj malo, ker res nimam časa. Imam psa. Šivam rada. V glavnem si veliko stvari sama sešijem, hlače, puloverje. V trgovinah nekako ne najdem dovolj toplih puloverjev z dovolj dolgimi rokavi. Za kakšno prijateljico, ki ima že otroke, tudi rada kaj sešijem.

Na kaj si ponosna?

Na veliko stvari/dosežkov in nekaj oseb.

Kaj bi počela, če bi imela en mesec časa in denar ne bi bil omejitev?

Šla bi na potovanje. Na sever. Spala bi do 9h zjutraj.

Kaj bi počela, če ne bi bila podjetnica?

Do sedaj me taka razmišljanja niso pripeljala do nobenega novega dognanja. Resnično ne vem. Kaj bi se že našlo.

**Kako si dejavna pri dobrodelnosti in prostovoljstvu (če sploh)?**

Osebo res bolj malo, vsake toliko, ko zasledim, da se zbira kakšen denar, pošljem SMS. Podjetje pa sodeluje. Vsako leto nameniva nekaj denarja tudi za dobrodelnost. Kam ga nameniva, je pa predvsem odvisno od tega, kdo nama pošlje kakšno prošnjo.

Naj knjiga, film, razstava, plošča, predstava?

Knjiga: Prevzetnost in pristranost Jane Austin (Ne vem, če je še katera knjiga na meni pustila tak vtis, kot ga je ta.)

Film: What's eating Gilbert Grape

Plošča: Pearl Jam – Black

ŠPANSKE URICE ZA OTROKE

UČENJE JEZIKA SKOZI IGRO

PEKES

www.jollypekes.com

jollypekes@gmail.com

070 567 773



OGLAŠUJTE SVOJE PODJETJE V REViji

alumni@stanislav.si

AMO®

UTRINKI IZ ZAVODSKE KRONIKE



Kdo je moj bližnji?

Tudi v letošnjem šolskem letu vse zavodske enote povezuje geslo leta. Letošnje geslo Kdo je moj bližnji je nadgradnja predhodnega gesla Stvarstvo občudujem, ljubim in varujem, s katerim smo se dotaknili predvsem vprašanj varovanja in ohranjanja okolja, letos pa želimo preko različnih dejavnosti in spodbud v mladih in zaposlenih prebuditi občutljivost za stiske, potrebe in želje ljudi, s katerimi se srečujemo, naj si bodo to sošolci, družinski člani, sodelavci, znanci, brezdomci ali begunci.

tujini. Izobraževanja so odlična priložnost za seznanjanje z novimi didaktičnimi metodami, osvežitev znanja, izmenjavo dobrih praks s profesorji iz drugih držav ter navezovanje novih stikov. Lani so se zaposleni v našem zavodu udeležili 21 izobraževanj v tujini. Poleg profesorjev pa v Erasmus+ projektih lahko sodelujejo tudi dijaki. Trenutno na gimnaziji sicer poteka le še projekt Art Nouveau – Art Renouveau, v katerem sodeluje šest šol iz različnih držav, v marčevskem roku pa na zavodski ravni načrtujemo prijavo dveh novih projektov.



Erasmus+ projekti

Zavod sv. Stanislava je trenutno vključen v dva Erasmus+ projekta, namenjena usposabljanju osebja. Projekta Strokovno osebje za učinkovito šolo in Profesionalno osebje za uspešno šolo profesorjem omogočata, da se udeležijo strokovnih izobraževanj v



Razum, srce in roke. Prednosti celostne pedagogike

V oktobru smo v zavodu prvič izvedli seminar v okviru programov nadaljnega izobraževanja in usposabljanja strokovnih delavcev v vzgoji in izobraževanju. Tridnevni seminar z naslovom Razum, srce in roke. Prednosti celostne pedagogike je izvedel Inštitut za

raziskovanje in evalvacijo šolstva ob sodelovanju z zaposlenimi v zavodu in zunanjo predavateljico (nekdanjo dijakinjo Gajo Zager Kocjan). Seminar je potekal v obliki predavanj in delavnic, udeležilo pa se ga je več kot 30 pedagoških delavcev, zaposlenih v vrtcih, osnovnih in srednjih šolah, gimnazijah in dijaških domovih. Čeprav udeleženci in udeleženke poučujejo otroke in mladostnike različnih starostnih obdobjih, so se izobraževanja udeležili z željo, da bi ozavestili pomen celostne vzgoje.

Popestrimo šolo



Od novembra 2016 Zavod sv. Stanislava sodeluje v projektu Popestrimo šolo. Projekt je namenjen poklicnemu spremljanju in usmerjanju dijakov in učencev. Preko različnih skupinskih in individualnih dejavnosti, ki so organizirane z namenom boljšega načrtovanja poklicne poti, osnovnošolci in dijaki odkrivajo in utrjujejo svoje talente ter se spoznava s procesom vseživljenjskega učenja in neformalnega pridobivanja kompetenc. Projekt je dobrodošla dopolnitev ostalim šolskim in obšolskim dejavnostim, saj je raziskava med nekdanjimi dijaki pokazala, da mora šola več pozornosti nameniti temu področju. Koordinatorica projekta Nataša Hanuna se pri pripravi posameznih dogodkov s prošnjo za sodelovanje obrača tudi na nekdanje dijake. Nekateri so že sodelovali na okrogli mizi o poklicih v gimnaziji in na kariernem dnevu v osnovni šoli in postali mentorji za en dan osnovnošolcem, ki so jih obiskali na delovnem mestu.

Življenje je pot



Godovni dan sv. Stanislava smo obeležili 15. novembra s sveto mašo in slavnostno akademijo pod geslom Življenje je pot. Akademijo so sooblikovali predstavniki vseh enot, zasnovali pa so jo v glasbeni šoli, ki v letošnjem šolskem letu praznuje 20-letnico svojega delovanja. Uradni del akademije se je zaključil s skladbo Hvalnica, ki jo je ob jubileju glasbene šole napisal profesor klavirja Primož Bratina. Hvalnico so izvedli štirje pevski zbori in godalni orkester ter tako na najlepši način – z glasbo, ki človeka ne more pustiti ravnodušnega – sklenili uradni del praznovanja, ki mu je sledilo še tradicionalno druženje alumnov.

Sen kresne noči



Angleška dramska skupina Škofijske klasične gimnazije je v letošnji sezoni navdušila z uprizoritvijo dela Sen kresne noči (A Midsummer Night's Dream) Williama Shakespeara. S tem smo v zavodu počastili 400. obletnico smrti tega velikana drame, poezije in igre. Pri projektu je sodelovalo osemindvajset dijakov, med njimi osemnajst igralcev, šest postavljalcev scene, dva lučkarja in zvočna delavca, en fotograf ter ena maskerka in frizerka. Tako je bila predstava, ki so jo v mesecu novembru in decembru odigrali kar štirikrat, v celoti v rokah dijakov, ki so ustvarjali pod mentorstvom Alenke Battelino in Mojce Lavrič.



Svetovni zborovski simpozij

Dekliški zbor sv. Stanislava Škofijske klasične gimnazije se bo udeležil 11. svetovnega zborovskega simpozija v Barceloni, ki velja za najbolj prestižno netekmovalno zborovsko srečanje na svetu. Na simpoziju, ki bo že enajsti po vrsti in se bo odvijal med 22. in 29. julijem v Barceloni, bo sodelovalo 24 izbranih zborov iz 16 držav. Dekleta pod vodstvom Helene Fojkar Zupančič se na svoj nastop že zavzeto pripravljajo in obljublajo, da bodo s ponosom predstavljale Slovenijo in šolo na tako pomembnem zborovskem dogodku. Za to priložnost bodo premierno izvedle več del, med njimi tudi skladbo God of the Open Air, ki jo je napisal eden najbolj prepoznavnih sodobnih zborovskih skladateljev Bob Chilcott.

Zbrala Monika Novak.



Razstava jaslic v Piranu

Na 4. adventno nedeljo, 18. decembra 2016, je Društvo prijateljev zakladov sv. Jurija odprlo že tradicionalno razstavo Jaslice v piranskih cerkvah, na kateri so tokrat sodelovale katoliške šole. Na razstavi, ki je bila na ogled do praznika sv. treh kraljev, so bile jaslice dijakov 3. c, učenk 8. a in študentov študentskega doma.





Stanislavovanje

Ob godovnem dnevu zavetnika Zavoda sv. Stanislava je po slavnostni akademiji z naslovom Življenje je pot v dvorani Matije Tomca potekalo tradicionalno srečanje nekdanjih dijakov. Srečanja se je udeležilo mnogo nekdanjih dijakov, ki so imeli priložnost, da se ob odlični glasbeni podlagi Viljema Preglja in prigrizku znova srečajo in poveselijo drug z drugim. Med druženjem sta zbrane nagovorila direktor Zavoda dr. Roman Globokar in predsednik Kluba Alumni ŠKG Marko Balažič. Hvala vsem, ki ste pomagali pri organizaciji dogodka. Posebna zahvala gre Poloni Avanzo za odlične fotografije dogodka.

Extra ŠKG

27. decembra 2016 je v zavodu potekalo drugo srečanje nekdanjih dijakov z izkušnjo tujine Extra ŠKG. Ddr. Klemen Jaklič je v uvodnem nagovoru izpostavil pomembnost osebnega stika med nami. Na srečanju smo sklenili, da zastavimo nekaj konkretnih korakov pri ustvarjanju strategije medsebojnega povezovanja, informiranja in sodelovanja. Prepričani smo, da je med nami dovolj svežine in potenciala, da razvijemo močnejše in trajnejše sodelovanje!

Zadeve smo se lotili na vsaj treh ravneh:

- 1.) Aktualizacija podatkov, ki jih v klubu že imamo, saj so nekateri med tem že zaključili študij in se zaposlili itd.
- 2.) Vzpostavitev kontakta s tistimi, ki so v lanski raziskavi med alumni izrazili interes za sodelovanje in so obenem povezani s tujino.
- 3.) Pošiljanje vabila k aktivnemu sodelovanju preko svojih lastnih družbenih omrežij, da bi dobili še podatke o tistih, ki niso zajeti v naše dosedanje baze.



Osnovna smer našega delovanja v tej začetni fazi je torej predvsem v tem, da zberemo čim več ljudi, ki bi bili pripravljeni deliti svojo izkušnjo študija, bivanja ali dela v tujini z mlajšimi kolegi. Hkrati pa je baza v nastajanju priložnost tudi za nas, da se začnemo povezovati med seboj prek vzajemne pomoči in podpore. Srečevali se bomo na letnih srečanjih, ki bodo namenjena analizi stanja in skupnemu načrtovanju prihodnosti.

V primeru kakršnih koli pobud in vprašanj se lahko obrnete na dr. Tadeja Rifla (tadej.rifel@stanislav.si) ali pa na predsednika Kluba Alumni ŠKG Marka Balažiča (alumni@stanislav.si). Dobrodošla so tudi vsa obvestila za morebitne projekte, štipendije, delovna mesta, priporočila.

Vodstvo Kluba Alumni ŠKG

Predsednik kluba je Marko Balažič, upravni odbor pa sestavljajo Monika Novak, Helena Cupin, Gregor Šijanec in Tadej Rifel.

Naslov

Ste se preselili, poročili ali pa revije niste prejeli? Sporočite nam nov naslov na alumni@stanislav.si.

UO Kluba Alumni ŠKG

OGLAŠUJTE SVOJE PODJETJE V REVII

alumni@stanislav.si

AMO®



unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

OBČNI ZBOR KLUBA ALUMNI ŠKG

TRADICIONALNI SPOMLADANSKI PIKNIK!

27. maj 2017 ob 13.00

Vabimo vas na občni zbor in tradicionalni spomladanski piknik Kluba Alumni ŠKG, ki bo v soboto, **27. maja 2017, ob 13. uri v parku pred Zavodom sv. Stanislava.**

Prijave za kandidate v organe kluba (upravni odbor, funkcija predsednika/-ce, nadzorni odbor) sporočite na **alumni@stanislav.si do 10. maja 2017.**

Za hrano in pijačo bo poskrbljeno! Vabilo velja za vse družinske člane alumnov. Za najmlajše bodo na voljo igrala.

Prispevek za piknik je 5,00 € na osebo oz. 10,00 € za družino.

Svojo udeležbo nam potrdite najkasneje do 24. 5. 2017 na **alumni@stanislav.si.**

PRISTOPNA IZJAVA h Klubu ALUMNI Škofijske klasične gimnazije v Šentvidu nad Ljubljano

Ime in priimek:

Dekliški priimek:

Naslov:

Datum rojstva:

Leto mature:

Izobrazba/študij:

Zaposlen/zaposlena pri:

Področje dela:

E-naslov:

Tel. številka:

Z izpolnitvijo pristopne izjave in njenim podpisom se včlanjam v Klub ALUMNI Škofijske klasične gimnazije v Šentvidu nad Ljubljano. Klub ALUMNI se obvezuje, da bo zbrane podatke hranil in uporabljal v skladu z zakonom, in sicer zgolj za potrebe delovanja kluba.

☐

Ne želim, da se me o delovanju kluba obvešča na zgoraj naveden naslov in preko e-pošte.

Kraj in datum:

Podpis:



unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

Sklad za pomoč družinam

Sklad za pomoč družinam je bil ustanovljen leta 1995. Da mesečni prispevek ne bi bil ovira za vpis v gimnazijo ali dijaški dom, sklad mesečno razdeli okoli 10.000 € v različni višini in tako omogoča šolanje tudi otrokom iz številčnejših ali socialno šibkejših družin.

V sklad darujejo profesorji, učitelji, nekdanji dijaki, starši tistih otrok, ki si to lahko privoščijo, in številni drugi dobrotniki. Njihova pomoč letno omogoča šolanje več kot 400 otrokom, ki prejemaajo od 20 do 160 € mesečno.

Vse, ki ste v preteklosti prejeli pomoč in ste že v rednem delovnem razmerju, kakor tudi druge vabimo, da se pridružite članom sklada. Naj se veriga dobrote nadaljuje tudi za prihodnje rodove.

Načini prispevanja:

- po položnici (pošljemo vam jo lahko po pošti);
- po pristopni izjavi (Vsak mesec nakažete vsaj 5 €. Vsoto, ki jo želite darovati, vpišete v za to pripravljen prostor na posebnem obrazcu. Sklad vam bo sproti pošiljal izpolnjene položnice. Da nimate skrbi vsak mesec, lahko darujete enkrat, dvakrat ali večkrat večjo vsoto. Možno je nakazilo preko trajnika. Za obrazec pišite na sklad@stanislav.si.);
- ob življenjskih jubilejih ali namesto cvetja na grob umrlih.

Za dodatna pojasnila pišite na sklad@stanislav.si ali pokličite 01 58 22 208 (ga. Lojzka Čebulj, skrbnica)

Namenitev deleža dohodnine

Zakon o dohodnini omogoča davčnim zavezancem, da sami odločate, komu boste namenili do 0,5 odstotni delež odmerjene dohodnine, ki ga država namenja za financiranje splošnokoristnih ustanov. Davčni zavezanci lahko torej del dohodnine, **ki ga od vas v vsakem primeru vzame država in ne pomeni nikakršne dodatne davčne obremenitve**, preusmerite v donacijsko podporo upravičenim organizacijam. Med upravičenci za ta del dohodnine je s področja šolstva tudi Zavod sv. Stanislava (davčna številka 13707787).

Če se do sedaj še niste odločili za namenitev dela dohodnine, lahko to storite kadar koli. Prav tako lahko vedno spremenite svojo odločitev. Vaša odločitev za vas ne predstavlja nobene dodatne finančne obremenitve.

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Fundacijo Alojzija Šuštarja sta spomladi 2010 ustanovila Zavod sv. Stanislava in Nadškofija Ljubljana. Temeljni namen ustanove je zagotavljanje finančnih in drugih sredstev za izvajanje vzgojno-izobraževalnih dejavnosti v Osnovni šoli Alojzija Šuštarja, ki je trenutno s strani Ministrstva za šolstvo in šport financirana v višini 85 %.

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid

T: 01/58-22-208

E: fundacija@stanislav.si

Našo dejavnost lahko podprete z darovi preko plačilnega naloga.

Na plačilni nalog vpišete zeleno vsoto. Nakazilo na:

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid,

TRR: SI56 0203 3025 8577 268.

